
Móritz Mátyás

ÉJJELI TÁPLÁLÉK

Azt gondoltam, én naiv, hogy ezen a zord, kietlen és hideg tájon, a semmire és senkihez nem hasonlítható démonom, amiről és akivel már annyit álmodtam az elmúlt negyven év alatt, elég feltűnő jelenségnek mutatkozik majd, amelyről az itt élő holtak történeteket mesélnek majd egymásnak. Hogy meglátni a költő félelmeinek kivetülését az életükben, valamiféle kivételes pillanatnak számít. Hogy akár a csak itt honos vérmedvének és vérfarkaskutyának, az én kísértetemnek is prominens hely jut az itt élők ősi és népi mitológiájában. Ennek a reményében utaztam el e tájra, ennek előtte, nem is tudom, hány évvel, hogy csak most és csak neked meséljem el ezt a kalandomat, ami végül, dönts el magad, hogy maga a kudarc vagy a megváltás.

Hiába kutattam hosszú napokon át a helyi könyvtárakban, az én félelmetes lényem alig kapott pár sornyi említést a helyi lapokban vagy könyvekben. Dühömben és elkeseredésben már azon voltam, hogy ha már így állunk, majd magam ruházom fel őt emberi tulajdonságokkal, és írom meg úgymond a természetrajzát. Eldönteni nem is tudtam, hogy jóságosnak, ravasznak, hiszékenynek vagy gonosznak ábrázoljam-e, de azt ellenben nagyon is, hogy majd beleképezlek valami félnket és titokzatosat. Kinézetre nem tudtam, hogy mihez vagy kihez viszonyítsam, hogy mikor, mennyit és hol alszik, hogy mivel és hogyan táplálkozik, hogyan vadászik, és cserkészi be a bánatának, elkeseredésének kiszolgáltatott áldozatát. Hogy egyedül él-e, és hogy hol, vagy klánban, mondjuk a sűrű aljnövényzetű erdőben, hogy biztonságban érezhetem-e magam a nyílt területek közelében, hogy ne végezzem én is az éjjeli táplálékkaként. Nem tudtam eldönteni, hogy ennek a rémnek az életét mihez kössem. A földhöz vagy a pokolhoz, vagy ne adj' isten!, a mennyekhez.

Ki tudja?

Lehet, hogy azért nem találkoztak még vele az itt élők, akik egyre jobban elzárkóztak a közeledésem és a kíváncsiságom elől, nem is értve, hogy honnan evett ide a fene, és hogy miért, mert mondjuk föld alatti üregben él, amely rendszerekről azért olvastam nem egy érdekes történetet a könyvtárak vaskos és poros ősi kalendáriumaiban.

Ki tudja?

A rémem, lehet, hogy nappal ezeknek az üregeknek az egyikében húzza meg és alussza ki magát, és ha szerencsém van, a táplálékát is itt keresi, mondjuk egy-egy giliszta képében. A rémekről olvastam már annyi novellát és regényt, hogy másnak a könyökén jönne ki, de az enyémmel valahogy egy elbeszélésben sem találkoztam.

Úgy éreztem, egyedül maradtam vele, hogy az én démonom, vagy nevezzük akárminek és hogyan, kívül esik az irodalom szféráján. Az én rémemmel az irodalom nem csinált semmit, mint amit vagy akit egy író sem akarna megismerni és kielemezni, testet és lelket adni neki, rémtörténetbe írva vagy megszelídítve, mondjuk egy gyermekeknek szánt mesébe. Az én rémem kimaradt minden szórásból, mintha tiltott dolog volna vele még csak a gondolat szintjén is foglalkoznia bárkinek is.

Hiába jártam és keltem hosszú órákon át az utcákon, a tereken és az erdőknél, a hírét sem láttam az én démonomnak. Nem is tudtam, hogy örüljek-e ennek, vagy sem, hogy megosszam-e veled mindezt, és ha igen, hogyan, milyen formában.

Miközben ezeket a sorokat írom, remélve, hogy van erre posta, és hogy meg is kapod a levelem, a rémem talán, éppen az erdő szélén áll, és onnan figyel engem. Észrevétlenül, és hangtalanul.

Hogy őszinte legyek, még megfordulni sincs kedvem és erőm, meg amúgy is, napok óta valami megmagyarázhatatlan nyakfájás gyötör. Így csak elképzelni tudom azt a vadállati pillantást, amivel most engem kémlel, mint aki, velem ellentétben, minden pillanatban résen van. Biztos még az én számomra is érthetetlen módon gondolkodó állat, aki teljesen a saját jogán éli a napjait, feltöltekezve a föld sötét szagával.

Szemtől szemben vele még nem találkoztam, csak az álmaimban. Nem úgy, mint te, aki, ha jól számoltad, öt-hat alkalommal is láttad már, tizenéves korodban a házatok közelében, amely, ha jól emlékszem, az erdő szélén állt, és a kilátás egy folyóra nyílt. Tökéletes terepnek bizonyulva a rémem számára.

Ahogy visszaidézem azokat az éveket, az az erdő még számunkra is nehezen volt átjárható, alig húsz méterre a házatoktól, és hogy egy patak folyt még akkor a folyó felé. Hogy az útról mindig a patak partján mentél fel, mert ez volt a rövidebb út.

Egyszer, ahogy meséled, hazafelé tartottál. Világos nyár végi este volt, amikor a rémem első ízben ballagott lassan feléd. Mint egy lassított felvételt, ahogy fogalmaztál. Róla akkor még csak annyit tudtál, az egyik rémnovellám alapján, hogy még a csontot is képes átharapni. Dobogó szívvel fel is

ugrottál egy útszéli kőre. A rémem közben megállt, rád nézett, hogy láthatóan felmérje, el tud-e surranni melletted. Mivel nem tudott, így aztán hátat fordított neked, és visszaballagott, eltűnt a patakparti sűrű növényzetben.

Azon a nyáron a helyi folyóirat nyomdájában és szerkesztőségében dolgoztam, busszal járva be a városba, így aztán hetente több alkalommal is, ugyanott és ugyanabban az időpontban tűntem fel, de nyilvánvalóan a rémemnek is állandó szokásai voltak, mert egyszer sem találkoztam vele. Nem hallottam, ahogy te, a csörtetését, miközben leszaladtál az útra, és továbbmentél egy darabon, mert nem akartad elzárni előle az utat. A rémem nem is nézett rád, csak kijött az útra, és elindult felfelé. Az volt az érzésem, hogy megbarátkoztatok egymással. Jót akartál neki.

Most, amikor e zord, kietlen és hideg tájról hazafelé tartok a sztrádán, a sűrű kukoricaföldek mellett, és látom, hogy a rémem fekete és fehér pofával, véresen és mozdulatlanul fekszik az úttesten, tehetetlen düh és harag fog el, mert valahol én öltem meg, mert képtelen voltam lemondani, nem is sorolom, mi mindenről. Azt gondoltam, nem változtathatnék egyedül semmin, hogy a bűnöm a te bűnöd is, amit csak együtt tudnánk feloldani.

CSONTZENE AZ ÖREG ÉS KISZÁRADT, SZENT IMRE TÉRI SZÖKÖKÚT MELLETT

Menjünk a Hotel Mentolba! – karol belém Naómi, mondván, hogy szombatonként ez a legtutibb hely a városban, és neki nagyon nem akaródzik még a pasijához hazamenni, akivel amúgy is hajba kaptak. Megint és sokadszorra. Mondtam neki többször is, hogy engedje el a dolgot, és ne erőltesse, hogy a pasas csak hülyének nézi és kihasználja, de mintha a falnak beszéltem volna. A céges bulira sem sok kedvem volt elmenni, de addig erősödött, hogy beadtam a derekam. A rossz előérzetemet az alkohol sem tudta legyűrni, amit az indulás előtt magamba erőltettem. Nem vagyok az a nagy ivó, és sok értelmét nem is láttam annak, hogy a tiszteletemet tegyem az

újabb összejövetelem, aminek nem is értettem a lényegét és a mikéntjét. Gondoltam, majd az estén történekekről összehozok egy novellát, amit amúgy is rég írtam már, és ötletem sem volt nagyon, hogy miről és kiről és hogyan írjak. A Hotelbe gyalogosan mentünk. Naókimban bár benne volt nem egy pohár alkohol, és hiába erősködtem, hogy jobb lenne, ha hazamenne, hogy a taxi költségét természetesen én állom, ne is törődjön velem, nem engedett, és csak mondta és mondta, miközben hol hányini kísértem el, hol pisilni. Alig állt a lábán. Rossz volt ilyen állapotban látnom, és mások miatt is szarul éreztem magam, nem is értettem, hogy kerültem megint ide, hogy mit keresek én itt.

A Hotelben rögtön mutatta, melyik a törzshelye, hogy azt mindig fenn tartják neki, hogy ide szokott általában járni Ladislavval. Alig ültünk le, már vad hadonászásba kezdett, eltorzult mosollyal az arcán, hogy ott a munkatársa, a Mattatiás, hogy menjünk oda. Mit is mondhattam volna? Előbb persze rendbe próbálta szedni magát, miközben a zsebtükrében nézegette magát, mondván, hogy olyan csúnya az arca meg az orra, hogy azt is meg kell majd műttetnie, ahogy a melleit is, mert így nem érzi magát jól, és hogy ő sem lesz már fiatalabb. Magamban csak nevetni tudtam, vagy inkább sírni. Vagy a fene tudja. Nem vagyok az az ismerkedős típus, de mi történhet. Legalább megismerem ezt a Mattatiás srácot, akiről amúgy már annyit hallottam Naómitól, hogy egy idő után csömöröm is lett tőle, miközben persze valahol irigyeltem a srácot, hogy sikerült ilyen közel kerülnie a lányhoz, aki iránt mindig is többet éreztem, mint holmi barátságot, amit persze félttem elmondani neki. A félnkségem és a kettőnk közötti korkülönbség miatt is. Biztos a képembe röhögne, hogy ő soha nem gondolt többnek, mint egy barátinak, akire támaszkodhat.

Mi történhet? Tettem fel magamban és magamnak újra a költői kérdést. Legfeljebb megismerem a srácot, akihez még nem volt szerencsém, és ahogy Naómi is mondta, mindig izgalmas dolog megismerkedni idegenekkel. A ma esti kísérom, mutat be Naómi, amin nem kissé lepődöm meg, ami után nem is tudom eldönteni, hogy köpjek-e vagy nyeljek. Mi az, hogy a kíséroje, meg hogy a mai? Tovább nem is nagyon akarom ragozni és gondolni a dolgokat, mert a vége csak az lenne, hogy szó nélkül otthagynom a francba, még ha ez nem is egy úriemberre valló cselekedet. Még kapóra is jött volna a sértődöttségem, mert az alkohol is a fejembe szállt már, s az álmoság és kimerültség jelei is kezdtek kiütközni. A fejem, hála istennek!, még nem kezdett el hasogatni, de tudtam, ha így folytatom, csúnya másnaposság lesz

a dolog vége. Amit a részemről Naómi mellett gondoltam eltölteni, de úgy látszik, ez az álom is kútba esik.

Nem láttad múltkor a tévében? Kérdezi tőlem, miközben oldalazva bepréseljük magunkat a rögzített asztal mellett. Mondom, hogy nem, hiszen mint mondtam, nincs tévém. Ja, igen. Most már emlékezem. Na, mindegy. Író az én Mattatiásom. Én meglepődve bámulok hol Naómira, hol a költő srácra, aki kaján vigyorral bámul a képembe.

Ha nem lettem volna olyan zaklatott ideg- és lelkiállapotban, nagy valószínűséggel ott helyben lekeverek neki egy istenest, ahogy korábban, a céges partin a két vezetőnek, akik megint túllépték azt a határt, amit még csak meg sem kellett volna közelítsenek. Naómit szó szerint a karjaik közül kellett kiszabadítanom, és nem sok hiányzott hozzá, hogy ne a két barom előtt osszam ki, képeljem fel. Mintha a történet ismételte volna önmagát.

Mintha ezt már egyszer átéltem vagy már megírtam volna egy novellámban. Mert hogy én is írok ám, csak erről az én drága Naóميمnak eddig még nem beszéltem. Hogy az ellenszenvemét kinyilvánítsam, csak megvonom a vállam, hogy lássa ez a segg, csöppet sem örvendek a híres társaságának. De már olyan mindegy. Az estém, ahogy a másnapom is, el van cseszve. Hibáztatni csak magam hibáztathatom, hogy belementem megint ebbe a hülye játékba. Hogy mennyire hiányoznék neki, hogy nélkülem nem is menne el, hogy csak otthon sírna, nem is tudva, hogy mit csináljon magával. Hagynom kellett volna, hadd főjön a saját levében. Mert mi a franc közöm van tulajdonképpen hozzá és az életéhez? Miért kellett nekem az ő kislányos bajait is a nyakamba vennem? Mintha nem lett volna elég bajom addig is.

Aznap még egy temetésre is mennem kellett, ami után részemről lezártnak tekintettem volna a péntek estét, de persze hogy a temetőkapuban megcsörrent a telefon, hogy annyira hiányzom neki, hogy úgy imád és szeret, hogy ne tegyem ezt vele, hogy számít rám, és hogy találkozzunk. Mind ezt éppen vécézés közben tudatta velem... De már ez is mindegy. Nekem már minden.

Ahogy elhelyezkedtünk, lehunytam a szemem, laposan pislogva jeleztem, hogy nagyon nem muszáj velem beszélgetniük, ha nincs hozzá hangulatuk. Ha egyáltalán beszélgetésnek lehet nevezni, amikor egy ittas lányt fűz egy srác, aki a fiam is lehetne. Jön a pincér, aki egyedül Naómira köszön, nem is kérdez semmit, csak nyugtázza, hogy akkor hozza is a krigli söröket meg a fél Unicumot.

Mit csináltak ti együtt? Kérdezi a srác, amitől rögtön felmegy bennem a pumpa. Már mint hol, mit csináltunk? Adja a hülyét az én drága Naómim. Hát úgy egyébként. Úgy egyébként semmit. Egy céges bulin voltunk, aztán idejöttünk, hogy tovább piáljunk, ha nem látnád. A srác erre édesdeden elkacagja magát, hogy lássa az ő Naómija, milyen fasza és belevaló fickó. A kezem vad remegésbe, vagy inkább rángatózásba kezd az asztallap alatt, amit úgy, ahogy van, ráborítanék erre a nyálas szájú művészkére, de hála istennek!, megjön közben az ital. Naómi kegyesen megengedi, hogy kifizessem a rundót, miközben tudja, alig van nálam, és hogy így már a taxira sem futja majd. Közben beszélgetni kezdi ezt a Mattatiást, akire egy idő után már nem is tudok figyelni, ahogy csak jártatja a száját, próbálja elhitetni az én Naómimmal, hogy milyen különleges, kivételes képességű nagy művész. Aki előtt, ha lenne hely, az én könnyen kapható barátnőm vagy mim, rögtön hasra is esne.

A srác éppen valami újságíróval történt afferről beszél, aki becsmérelni próbálta az egyik dalszövegét. Engem, tudod, fordul hozzám, mintha érdekelne, hogy mit mond, az alkotás, az alkotás öröme éltet, számomra ez mozgatja a világot, no meg persze a szex, a szex, ahogyan Moravia is mondotta volt, a szex nem csupán a gyönyör előidézője, de becsvágyunk, és az életfelfogásunk legfőbb alakítója is... Erre a Naómi úgy kacag fel, hogy félek, magára önti megint az italát, ahogy a céges rendezvényen is, ahol sikerült magából és belőlem is hülyét csinálnia.

De ott legalább ingyen volt a kaja és a pia, itt meg, merőn meredve az asztalra, a rogyásig üres korsókkal, feles poharakkal, nemrég bontott cigarettás csomagokkal, csak azon jár a fejem, hogyan fogom én ezt kifizetni, mert lassan világossá vált számomra, hogy ezek ketten az én kontómra ittak. Kurvára baleknek akartak nézni. De engem biztos nem vesznek palira. Mindenki fizesse ki a maga szarját, ordítom magamban, aztán persze kifizetek mindent, nem tudva, hogy a hónap végéig így hogy húzom ki.

Már éjfél is elmúlt, mire a parkba értem a temetés után, ahol próbáltam továbbgondolni a történetet, ami aznap reggel megfogalmazódott és körvonalazódni látszott a fejemben. Tudtam, hogy nem engedhetem el a történetet és Naómi kezét, akiről a történet szólt volna. Nem terveztem egy komoly és ütős darabnak, még csak tanulságosnak sem, de tudtam, hogy meg kell írnom.

Mi lenne, gondoltam, ha a hotelbeli találkozás után elkódorogna valamerre a Mattatiással? És mi lenne, ha az én költői énem, habár tudná, hogy tanácsos lenne kiszolgáltatottnak és védtelennek éreznie magát, mégsem

érezne semmi ilyesmit? Konokul hinni akartam az újabb komédiám győzelmében, hogy kivívom vele az olvasóim megbecsülését, magam már a Csepeli Művelődési Ház színpadán látva, ahogy a történetem lehangoló előadása után a szépszámú közönségből csak az elismerést váltom ki.

Mi lenne, ha a költői énem, akinek még csak nevet sem adtam, elszánná magát a merész tette, és odaszökkenne ehhez a művész gyerekhez, és ráverne egyet a vállára? Hogy aztán egy állkapcsot törő jobbhoroggal a földre terítse, közvetlenül az öreg és kiszáradt Szent Imre téri szökőkút mellett?

Mi lenne, ha a költői énembe, ebben a történetben, végre felszínre törne a szikrázó harag és a mély undor? A parkos jelenethez pár embert is írhatnék, akik a jelenetre fölélénkülnének, mint akik nem is vágnak másra, csak egy kis csontzenére és egy kis vér látványára?

Nem akartam nagy jelenetet kerekíteni a dologból. Egy kis gyepálást gondoltam csak, hogy ennek a Mattatiásnak kicsit elcsúfítsam az arcát. Aztán persze a történet magát írná tovább, és egy meg sem írt alak tűnne fel, az én költői énemhez lépve, hogy faszikám, te meg mit csinálsz, és hogy ne szórakozz már, hogy mi a francot akarsz a sráctól. Hogy rendes gyerek ez.

Nem tudom, hogy kerültem haza és az ágyba, csak azt hallom, hogy valami reccsen, hogy eltörik, hogy egy másik világban ébredek. Hogy tovább nem lehetek az, aki voltam, hogy a cégnél kiverekedett és küzdött nimbuszomnak annyi, vége és fuccs. Be kellett látnom, hogy egy megvénült nyúlbéla lettem. De hol van, és hová tűnt az én drága és egyetlen múzsám, a Naómi? Szerencsére éppen a szemeim előtt.

Szeretlek, mondom ki végre. Még ha nem is büszke annyira rám, és nem is rajong annyira értem, mint azért a Mattatiásért, akinek, mint egy titkár-nő tartja számon a karrierjét, hogy aztán mindenkinek, így nekem is, teli szívvel áradozzon róla. Magam előtt látom őket megint a történetemben, amelyet, fogalmam sincs, hová akarok kifuttatni, hogy hogyan és mikor lesz vége. Próbálok lépést tartani velük, és a nyomukba szegődni, próbálok kivenni a dallamot, amit teljesen összehangoltan dúdolnak. Egy Píramis-szám lesz az.

Elvarázsolom a szíved is.

A tested könnyűvé teszem.

Ölelj át, és élvezd, hogy repülsz,

s a sötétségbe zuhansz velem.

Közben a telefonom is megcsörren. A főnök az, hogy miféle tempóban dolgozom én, hogy hogy lehetek ennyire hálátlan. Hogy hogy az ördögbe képzelem én a világ folyását. Elmondva mindenfajta szarházinak, aki még

csak őt sem képes tisztelni ebben a rohadt életben. Aztán leteszi. Én pedig meg sem lepődöm. Eddig is rosszul állt a szénám a kiadónál. Mondtam volna ugyan, hogy éppen egy új darabon dolgozom, aminek lassan a végére is érek, hogy most ez nem fikció, és tényleg a valódi életből merítettem a témát és az alakokat is hozzá, de már mindegy. Közben a szám tovább folytatódik bennem.

*Engedd, hogy odabújjak melléd,
engedd, hogy megkísértslek.
Engedd, hogy feloldódjak benned,
mert holnap már nem leszek veled.*

Ami alig fejeződik be, máris egy Mustang áll meg a történetem szereplői mellett, amelynek a sötétített ablakán át egy srác hajol ki, lehet, hogy éppen a Ladislav, aki Naómit szólítja és inti magához. A költői énemre közben a hirtelen fáradtság tör rá, szörnyen unni kezdve az egészet. Akit az útjára is engedhetnék, hogy menjen, amerre lát, mint akire itt már nincs semmi szükség, ahogy talán soha nem is volt.

Aztán ahogy az már csak lenni szokott nálam, szemkápráztató gyorsasággal elevenedik meg minden. Még időm sincs reagálni és közbeavatkozni. Nézem, hogy a lelki szemeim előtt hogyan pattan fel a Mustang ajtaja, hogy kiugorjon belőle az én drága Naómimnak a partnere, hogy egyenesen a költői énemnek rontson, hogy elkapja a grabancát, maga felé rántsa, és hogy a térdével gyomron rúgja. De hála istennek!, nem sikerül neki. Naómi közben visít és tiltakozik, hogy ne bántsák, mire a Mattatiás gyerek földbe gyökeredezett lábakkal áll csak, átnedvesedett nadrággal.

Tudom, hogy valamit tennem kellene. Mert hogy ezt Jack London biztos nem tűrné el. Magam elé képzelem, ahogy a költői énem, kivetkőzve magából, ide-oda dobálva püfölni kezdi ezt a Ladislavot, akár egy transzparens rongybábut. Még a vére sós ízét is érezni vélem a számban.

Látom, ahogy Ladislav tökéletesen megfélemlítve odaoldalog Naómihez, aki egy vigyort erőltetve magára öleli, mondván, hogy most már tényleg haza akar menni. A költői énem közben józanabbá válik, mint egy absztinens éjjeliőr, akinek bár ingere támad szemrehányást tenni az ő Naómijének, inkább csak a költői kérdéseket ismételi magában, miközben a Mustang elhajt a csepeli éjszakában, hogy miért csattan el egyáltalán a pofon, hogy egyáltalán volt-e valami. Aztán belátva, hogy az égadta világon semmi se történt, belevizel az öreg és kiszáradt szökőkútba.

A MÖGÖTTES TARTALMAT ILLETŐEN

1.

A lány csak ült az ágyon, rossz ízű borzongással a testében, ami csak keringett és keringett. Kizökkenve érezve magát. Abban a tudatban, hogy nincs otthon már sehol. Megint a négy fal között, szerelem és barátok nélkül. Közben a falak nagyon lassan, de mozogni kezdtek. Közeledni. Hogy megfojtsák. Gondolta, el is menekülhetne megint, mint már olyan sokszor. Alkohollal csillapítva a félelmét, a magányát, járva csak a sötét utcákat, egykor volt szeretőinél keresve menedéket. Könyvek vagy filmek elképzelt világába rejtőzve, több zacskónyi chipsszel és több táblányi csokoládéval és több liternyi kávéval. A lány vésszesen visszafelé haladt az idővel, mind testileg, mind lelkileg. Fiatalodni kezdett. Huszonhattól visszafelé. Az idő ugyan az ablakon túl továbbra sem parancsolt állj-t, és a jövő felé araszolt és sorjázott, azonban a lány szőke haja kezdett visszabarnulni, mint egy visszafelé lejátszott filmfelvétel egy lehullott falevélről. A bőre feszesebb lett, a tartása egyenesebb. Az emlékei úgy tompultak, majd törlődtek, akárcsak a költő szerelme javított szövege a számítógépe kijelzőjén, aki most éppen róla írja az újabb dolgozatát. Mivel a barátai régen nem voltak rá kíváncsiak, és régen nem látogatták, csak a fürdőszobai tükör adott visszajelzést az állapotáról, amely tükröt a volt főnökétől kapott. Hetek óta nem tudott a munkahelyén róla senki és semmit. Idővel nem is hiányzott már senkinek, és fel sem tűnt a hiánya. Csak egy fiú volt, aki aggódott érte, aki többször is utánaérdeklődött, és ráírt, de ő is beleunt egy idő után a dologba. Ha nem érdeklém, hát így járt. A lány a telefonját sem kapcsolta be, úgy süllyedve bele a saját maga teremtette nyomorába. Észre sem vette magát és a körülményeit. És még csak nem is volt ellenére a dolog. Úgy egyébként. Még örült is, hogy egyre szűkebb, majd egyre kisebb ruhákat tudott magára venni. Bár bánta, hogy így az útlevelei és az egyéb fényképes okmányai mind hasznavehetetlenné váltak. Mivel volt férje könyveinek jogdíjai szépen csordogáltak, nem kellett munkába sem állnia és kitennie magát a környezete furcsáló tekintetének.

2.

Az író itt járt a félig igaz, félig fikciós történetében, aki másodállásként pultosként dolgozott egy kis cukrászdában, amikor egy mezítlábas lány jelent meg előtte, egy pohár vizet kérve. Jól emlékszik, egy pénteki nap volt, talán 2021 novemberében. Ki tudja, honnan jöhetett ez a lány. Talán egy céges buliról. Annyi biztos, hogy jól el volt ázva, és gyaníthatóan az alkoholra még drogozott is. Persze ez nem az író dolga volt. A lány cipője, ami nem volt egy olcsó darab, és amit talán nem is engedhetett meg magának a saját pénzéből, a kezében fityegett. Az író rögtön elhűlt, mert ilyen csak az írásaiban szokás. Nem is értette, hogy ez a finom lány mit keres, és hogy keveredett ide a munkásváros zsúfolt lakótelepére. Nem is tudta hirtelen zavarában, hogy hol is tartott éppen a megírandó történetében, és azt sem, hogy elsírja vagy röhögje el magát. Annyira idegen és groteszk volt az egész. Lehet, hogy ebből kellene kihozni valami érdekeset, amit talán még le is közölne valami országos folyóirat. Nem tudja, miért, de az író szemében a lány, akit úgy huszonhat év körülire tippelt, rögtön métereket nőtt, és ha titokban is, de beleszerelmesedett. Később haza is kísérgette. Egyszer gyalog, más-szor busszal. Jócskán elmúlt már éjfél, mire hazataláltak, de akkor már az anyja és az apja sem élt, így nem is törődhetek vele, hogy mit tesz, és kivel tölti az idejét. A szemére vetve megint, hogy mikor talál már magának egy értelmes és jól fizető munkát, hogy mikor hagy már fel a hülye írogatással, amiből még semmi jó nem származott. Hogy mikor éri már magát utol, hogy miért kell azon aggódniuk, hogy merre jár éppen a sötétedés után.

Hogy mikor tanulja már meg végre, hogy semmi értelme a múltban kukázni, miközben elmulasztja észrevenni a jelent. Az író nem is akarta összeszámolni, hogy ilyenkor hány-szor érezte magát úgy, felkapva a fejét, mint a hunyó, aki túl sokáig számolt, miközben már rég ráesteledett, és a többiek rég hazamentek már. A lánnyal az első csókra a lépcsőházban került sor, aki nem is kérdezte, inkább állította, hogy másnap is jön. Az írónak még meglepődnie sem volt ideje ezen, mint aki nincs tisztában azzal, hogy mi a teendő másnap, ha az ember életében először csókol meg egy lányt. Csak bólintott. És a lány valóban megjelent másnap is, harmadnap is, és a csókból egyre több lett, míg egy napon hivatalossá vált, hogy ők ketten bizony járnak. Ez a szó az írónak megint csak olyan ismeretlen volt a mögöttes tartalmát illetően, mint egy latin szó. Jártak, mert így volt szokás mondani, mindennap találkozva és összebújva. Az író mohó keze egy idő után a toll helyett még az álmaiban is a másik kezét kereste.

3.

Egy igaz barátira, egy igaz szeretőre vágyott, egy szerető családra, ami soha nem adatott meg neki. A szülei soha nem éltek együtt, hétfégenként egyedül ült a tévé előtt. Kirándulni sem vitte el sem az apja, sem az anyja, és még rokonok sem jártak hozzájuk. Nyaranta arról álmodott, hogy legalább a közeli tavak valamelyikéhez elengedik fürödni, ahová annyi korabeli lányt kísért el egy-egy fiú mint hivatalos barát. Álmaiban az osztály új fiújáról álmodott, aki még egy verset is írt neki és hozzá, és amit bár nem egészében értett, de rögtön tudta, hogy ő az igazi. Akivel szívesen megismerte volna a szerelmet, a kor zenéit és filmjeit, akiért még a húsevésről, a kávézásról és a cigarettázásról is lemondana, akivel ebédelni, koncertre járna, elringatva egymást és a félelmeiket. Akivel együtt fejeznék be a középiskolát, és kezdenek el dolgozni az első munkahelyen, ki kisebb, ki nagyobb lelkesedéssel. Akivel rögtön az első hívó szóra összeköltözne, nem találva vonzóbbnak, hogy kifogást keressen, nem merte felvállalni a közös élet felelősségét és búcsút mondani a gyermekkorának. A lány még azt is csak pár hónapja tudta meg, hogy akit az édesapjának hitt, és akinek a nevét viselte, valójában csak az örökbefogadó apja volt. Egy távoli rokon szólta el magát, amikor összefutott vele, bár azt a lány is tudta, hogy ez az elszólás közel sem volt céltalan és véletlen. Rögtön feltörték belőle a sérelmek, amiket még a naplójába sem mert beleírni, mert ki tudja, kinek a kezébe kerülnek majd. Igen. Az apja többször is bepróbálkozott nála, ahogy később az apja vér szerinti fia is, aki a közösségi hálón keresett utána, felizgulva a lány kihívó és provokatív képein, amelyeken bizony nem rejtette véka alá az idomait. A lány nem tudott szabadulni az egy héttel korábbi céges bulin és az az után történetektől. Ő aznap úgy tervezte, hogy szerelmeskednek majd az új-régi szerelmével, aki nagyon mással volt elfoglalva. A végébe vonulva sírta el magát először, ahonnan még egy munkatársát is felhívta, hogy elzokogja, hebegje és habogja a bánatát, hogy az ő nagy szívyszerelme bizony nem akarja a magáévá tenni. A munkatárs, aki amúgy egy-egy versével hódította meg, na persze csak mint barátot és lelki szemeteszákot, rögtön maga előtt látta a könnyektől szétkenődött sminkjét, a rázkódó vállát, arra gondolva, hogy milyen szerencsés is, hogy a múltját fürkészve, valódi arcokat láthat, hogy a fényképekről hús és vér emberek mosolyognak rá, akiknek a szemét örökölte, a haja színét, a körme formáját, a mosolyát, a türelmetlenségét, a versek értését, a félelmet a háborútól, a római orrát, a kíváncsiságát, amellyel

nem szűnik soha kifürkészni a világ titkait, a fülét, amely kicsi ugyan, de abszolút hallással ajándékozta meg, és a nevét, amelyet büszkén viselt.

Miközben a fülébe csengtek a hörgő és fulladozó szavak, hogy a senki lánya vagyok, a senki lánya. Az író ugyan álmos volt, és mindenre vágyott, csak egy ilyen telefonra nem, próbálta volna vigasztalni a lányt, de mit is mondhatott volna neki? Hogy ő majd a magáévá teszi, és átszeretkezi vele az éjszakát és az egész hétvégét? Tudta, hogy a lány csak kikacagná.

4.

Az író próbálta felidézni az eredeti történetet, amiből nem is tudta, hogy mit akart kihozni, és hogy miért kezdett egyáltalán bele, megpróbálta ott folytatni a történetet, hogy a lány szétcsúszva felcsörgeti az egyetlen embert, aki még kíváncsi volt rá, a művész fiút, akinek fogalma sem volt, hogy mit adhatott volna ennek a lánynak, ami betölthetné a puszta semmit, a nagy és fehér foltot, ahol egy arcnak kellene lennie, amely elkíséri a tekintetével, amely vigyázza és óvja őt, amely arra fordul, amerre érdemes menni, ahová érdemes eljutni, és megmutatja, hogyan érdemes élni. Közben a valóságos szerelmét ölelte, csókolta és szerette, tudva, hogy véget ért valami. A képzeletbeli lány, gondolta, jó lenne, ha végre megtudná, hogy hívják az igazi édesapját, akire ugyan haragudna, de akit annyira szeretne megtalálni. Hogy félve a közös találkozástól, később inkább le is mondjon róla, nem tudva meg soha, hogy az íróval vértestvérek. Az író sajnálta, hogy ehhez a képzeletbeli lányhoz, akinek még neve sem volt, nem úgy, mint a cukrászdába betoppanó lánynak, a Noéminek, esélye sem volt közelebb kerülni, bár örült is egy kicsit a dolognak, hiszen tudta, hogy soha nem tölthetné be azt a szerepet az életében, amire szánta volt a lány. Hogy nem veheti fel egy ismeretlen, talán nem is élő férfi jelmezét, sorsát, nem olvashat neki meséket lefekvés előtt, nem öltöztetheti, nem kísérheti iskolába, nem vehet neki babákat és plüssmackót, nem borogathatja a lázas homlokát, nem játszhat vele doktorosat. Nem ölelheti úgy, nem aludhat vele úgy. Hogy nem kell belátnia a valóságot, hogy két világban élnek. Hogy a lány az apját keresi, ő pedig a szerelmét. Amit aztán egyikük sem talál meg, az egyiket sem.

5.

Az író érezte, hogy hamarosan be kellene fejeznie az írást, mert kicsúszni látszott az egész történet a kezéből. A lány viszont azt érezte az ágyán ülve, hogy a hamarosan szó lassan az értelmét veszti az életében. Már az is különleges feladatnak tűnt számára, hogy felkeljen. Mint aki már írni, olvasni és beszélni is elfelejtett. Már az is gondot okozott számára, hogy bekapcsolja a számítógépet, hogy bekösse a cipőfűzőjét, hogy megmossa a fogát, vagy hogy a hátáról a hasára forduljon. Hiába érezte, hogy még idejében ki kellene mennie a szabadba, hogy valaki végre rátaláljon, ellássa, különben éhen hal vagy megfagy. Hogy mindennek az őt kitaláló és életre hívó író legyen csak a tanúja, hogyan múlik el a világból, és tér vissza oda, ahonnan huszonhat évvel ezelőtt érkezett. Hogy hogyan lesz a valamiből semmi.

Az író, aki úgy érezte, a végére elég ütős kis prózát kerekített, üdébbnek, frissebbnek érezte magát, mint az utóbbi években bármikor. Szinte a kamaszkor jeleit kezdve felfedezni magán, úgy, mint a pattanásokat, a nedves álmokat, a nyugtalanságot, amely azt súgta, hogy valami nagyra hivatott, hogy valami különleges feladat vár rá, amire a születése előtt kiválasztották. Amire hamarosan ráébred.